

Пісня

Марія Козиренко

Заспівай-но мою улюблену, оту журливу, вовчу... Ту, що зі сльозами на темно-жовтих очах... Нехай вони всі злякаються і позамикають двері, нехай розповідатимуть своїм дітям страшні казки про нас вільних... А потім лягатимуть спати з увімкненим світлом, чоловіки заспокоюватимуть жінок, а жінки — чоловіків, але ніхто все одно не засне... Ми бо не співаємо колискових.

Хтось в розпачі вже набирає двозначний номер... Кричить, щоб було чути аж на тому кінці дроту...

Неспокійно солодким душам. Вусатий дядько знімає зі стіни рушницю. Чого тобі, дядьку? Ну вибіг з дому, ну стрельнув кілька разів, кинув з переляку рушницю і побіг геть, щоб десь на сліпій дорозі втрапити під швидкі колеса і вмерти до ранку...

І от твій сильний голос, а крім нього — тільки зціпеніла людська тиша пробивається між гучними ударами сердець... Дякую тобі, друже, за цю ніч... І за темно-жовтий колір твоїх очей...